

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JAROSLAV VRCHLICKÝ: NAŠE PRÁCE

Dům chcete stavět?—Kde však základ máte?
na truchlii popravít' a v lůně hrobů,
a snášíte sta věcí a cestý různě, zlatě.

Drív hleďte, ať jen v práci vytváte,
jež překá zemětes i živú zlobu;
drív zpevníte svor trámu mříž i skobu
něz prapor k výši zavla hvězdnatě!

A spadne-li kdo s lešení zle zraněn,
—jeť boj i stavba dílo naše spolu—
ať letí, čas je dráhý, není prvý.

Jak děmant vaší síly bude zhracěn,
neb co má věky překážat, v trudu, bolu
být musí stáknó mozoly a krví.

NAŠE PRÁCE

Ano, naše práce! — Jestě ne máme dostatečné základy ku stavbě položené, pouze jen materiál ku stavbě připraven! — A již mnoho našich krajanů zde v této zemi myslí, že práce už hotova.

Právě teď nám všem nastává ta pravá práce, ten materiál připravený náležitě zpracovati, tak aby stavba naše byla pevnou a na věčné časy důkladnou!

Draze, strašně draze, krví a životy zakoupen byl pouze materiál a s ním jest nám třeba velice šetrnosti a střetiti každou jeho píď, tak aby nepřišla na zmar!

Dohléd, jak na materiál, tak též na stavbu svěřen vysoce povolaným mužům, kterým plně důvěrujeme a v jejich čele jest náš spásitel, "tatíček Masaryk", však ale i na nás zde spočívá zodpovědnost v této práci dle sil svých pomáhající a to svědomitě. Žádáme-li my svědomitou práci od našich krajanů tam za mořem, tož jest naši svatou povinností konati svůj díl zde, tak aby práce ona byla zdatná, je potřeba ještě naší finanční pomoci, ku dokonání díla již započatého.

Byli bychom špatní vojáci, kdybychom nevytrvali tak dlouho na bojisti, dokud nebude bitva úplně vyhrána! Proto s dobrou vůlí, s kuráží a obětavostí vytrvejme až do konce! Ať jasná hvězda svobody a demokracie zazářá nad celým světem! — Právo a pravda nechtí i nadále vítězí!

Teta Vitámavosová, horlivá dopisovatelka do naší "Ženské Hlídky", obdržela v posledních dnech několik dopisů od vojínů ve službách Strýce Sana a z těch to propůjčila nám tři, abychom z nich zajímavé části zde uvedli. Jeden z dopisů jest z Francie od jejího syna, Jana, který psal své manželce a ta jej ze Silver Creek, Nebr., manželům Vitámavosovým ku přečení zaslala.

Pan Jan Vitámavás ze dne 16. prosince 1918 píše kdesi z Francie své manželce o dojmech z procházky, kterou se svým soudruhem podnikl za příčinou získání nějakých vhodných památností z válečného pole, kde ještě před nedlouhou dobou spojenecké chrabré voje v zuřivých bitvách Němce porazily a na neslavném ústupu za hřmění děl, smrtelnosného ohně z rychlopalných pušek pronásledovaly a další porážky svépřím Hunům působily. Na svém výletě v neděli, kolem 6:30 hod. večer, mezi jiným pisatel líčí, dostal jsem se do Verdunu, kde jsme za chabého světla spatřili také jen vysoké strážné zdi, na všech stranách ulic všude jen trosky a zříceniny; podívaná, jaká se nám zde naskytla, jest k nevypsání. Představte si místo asi o 25 až 30 tisíců obyvatelů, kde s každého dísku jest střecha strážna, zdi shrocené, kde nic jiného o rozlože kdysi obydečného stavění nebo obchodu nesvědčí, nežli holé vysoké zdi. Vůbec žádná známka života v tomto velkém městě se nejevila, ba ani po zahábném psu nebo kočce, již by svým štěkotem a jakým hrůzou za tmavé noci dovršovali, nebylo zde památky. Verdun jest jedním místem, jež Němci po čtyři léta téměř stále bombovali, aniž by ale se jej znenenili. Nechtělo se nám nijak místo toto za přenocování voliti a proto záhy oteučili jsme se na cestě do Thierryville, kde jsme příšli na tábořiště tam francouzské a americké vojiny, kteří nám naznačili směr k Y. M. C. A. Tam jsme dostali konečně svoji večeři a místnost ku přespaní.

Podobnou zkoušku nepřál bych si vícekrát prodělati, niemeně podivná za tu obět přece stála. Po suidaní nastoupili jsme opět cestu k Argoanským lesům, kde na štěstí podařilo se nám naléztí hromadu nábojů a různé zbroje, z níž každý jsme si na památku vybrali německou ručnici. Na zpáteční cestě v armádním trucku, v němž jsme se chtěli do našeho tábořiště dostat, ocitli jsme se omylem na cestě k Methám (Metz). Zajižďky té však nikdy litovat ne budu, neboť jsme spatřili výsec v této krajinně, kde krátce před tím zuřivé boje se odehrávaly. Zde naskytly se nám pohledy, přičemž se hrizou až na hlavě vsazky jeřitý, místy viděli jsme ležet lebky, z některých děr, spúsobených výbuchy šrapnelů, vyčnívaly od lidských mrtvol noby, s botami na nich; byl to strašlivý pohled a věru, že zde dělostřelecký oheň zhoubně rádlil; strony v lese byly šrapnelu a střelami z rychlopalných pušek na třísky rozbity. Vzalo by to mnoho psaní, kdybych se o spoustě, již jsem zde spatřil, chtěl rozepsati. Konečně po dlouhém a vysilujícím cholení podařilo se nám potkatí automobil, jenž jel směrem k našemu, přes 30 mil vzdálenému tábořišti, kam jsme se dostali přece ještě dříve, nežli doba naší dovolené vypršela. —

V druhém dopise p. G. A. Chalupaík, vojín též ve Francii, děkuje Tete za zaslauý a potěšující dopis a pokračuje; Jelikož válka zakončena, očekáváme, že v brzkou zpáteční cestu k domovu nastoupíme; však i tehdy budeme v naší korespondenci pokračovat. Rád bych vás též někdy osobně spatřil, to však myslím, nebude mně nikdy možným. Abych vám sděloval něco o válec, tu vy o ní buduie možná více vědět, nežli my zde; nám zbude jen ta zkušenost. Hnalí jsme to několikrát "přes okraj", někdy to šlo hladce, jindy však zase to bylo pravé peklo, niemeně já jsem vyšel ze všeho bez škrábnutí. Není nám ještě dovoleno volně psati, později ale vám o tom sdělím více. Kdosi se tázal, zda-li sbíráš nějaké věci na památku; měl jsem několik předvřtiti, ty ale jsem všecky zaházěl, ježto člověk nerad si působí zbytečné potíže se zvláštními polednými krámy. Německé helmice jsou roztroušeny po celé krajinně a nikdo již o ně nedbá, poněvadž jsou nejserednější a nejpřírodnější ze všech přilbice na světě. Němci museli mítí hrozné na spěch, že v takovém množství všude své helmice ztráceli. Přitomně jest zde chladno, z rána dostavují se velké mrazy, lze očekávatí však, že to bude ještě daleko horší. Influenza ještě zde neprestala rádit. Pozdrav na pí. Burešovou, Znamenám se — G. A. Chalupaík, 143. Inf., A. E. F., Francie. —

V třetím dopise další vojín z Fort Bliss, Texas, ze dne 5. ledna, píše pí. Vitámavosové; Namejvíšce vítaný dopis obdržel jsem od Vás před několika dny a jistuji vás, že laskavý jeho obsah působil na mne právě tak jako bych obdržel dopis od své drabé matky. Nemůžte si ani představit, co to posvátné slovo "matka" pro nás boby a muže ve vojště znamená. My si ji v myslí naší zobrazujeme a naše myšlenky obírají se s ní stále ve dne v noci. Já jediné lituji, že jsem se nedal odvstíti dřív, tak aby se mi bylo dostalo příležitosti tomu surovému Němci zasadit ránu, jež by jej byla na kolena srazila a aby o smilování zebra. Hoši od našeho pluku přáli si dostat příležitost nanážit náže děla směrem k Berlínu a poslat kajzroví vzorek; příležitosti té se nám nikdy více nedostane. Ve Fort Bliss tvoří tábor na odzbrojení a rozpuštění vojska a proto neoskávám, že budu do čtyř měsíců z vojny propuštěn. Nebude to drřice, dokud sem nedostaví jiný pluk dělostřelců, aby nás nahradil při hlídání mexických hranic, kterozto práci náš pluk již po dva roky vykonává. Počasí jest zde nyní za noci a z rána poněkud chladné, ve dne však jest příjemně teplo. Casem máme zde pískové bouře, jež nám připomínají blizzardy v Nebraska. Váno-

ce jsem zde strávil velmi pěkně. Přeje vám vše nejlepší, zůstávám váš—
Frank Vaněk.

Marie Burešová, South Omaha, 16. ledna 1919. — Ctěná pořadatelko "Ženské Hlídky", přijmete můj pozdrav — první v tomto novém roce, jakož i vy četnári tohoto listu! To nám to slunéčko pěkně hřeje, jen ale aby nás zase mrazá nespálil, až budeme mít naše zahrádky zasázené. Říkávali jsme v Čechách, když husa chodí o Vánocích po blátě, o Velikonočních chodí po ledu; teplé Vánoce, bílé Velikonoce. — Jak pak vám, maminko, slepičky hotně nesou? Mým slepičkám se pořád nechtělo, ale teď se do toho daly a jsem s nimi spokojena. Však syn Vaclav, kdobyh mu vajec dala každý den tuet do štoru, tak bude na ně bruceť, že se to nevyplácí, že je krmení drabé. A já zase, že jsou vejce také dráhá. A tak a bych si to spočila a když mu řeknu, kolik tuet jsem mu udala, tak že to není pravda, a je vojna hotová. No, já mám ráda slepičky a on zase holky a tak se nemůžeme shodnout. Musím se zmínit o poslední schůzi Starých Osadnic, kdy jsme dvě nové členky přijímaly a jedna nám odešla, odkudž není více návratu; paní Anna Brixová, přičinlivá, starostlivá matka jedenácti dětek, z nichž je šest samostatně zaopatřených a nejmladší čítá jen sedm roku stáří. Když jsem oznamovala od našeho klubu první úmrtí sestry, bylo vidět, jak sestry slze z očí utřaly a litovaly jejího odchodu. Před měsícem byla ve schůzi přítomna a s námi se bavila a řekla — ženské, já tak ráda jdu mezi vás, neboť to je jediná schůze, kde se pobavím a zasměji. Sestry, udržujme si její dobrou a upřímou vzpomínku mezi námi a ty, sestry, spi slade po všem utrpení, které's musela přezíti! Po ukončení schůze jsme se sestersky pobavily a na dobrych zákuskách pochutnaly. Sestra Hájková přinesla tak pěkný a chutný kejek; to bylo vidět, že i drobty se nenechaly, jak by dobrý. Sestra Trešová zase přinesla tak dobrou buchtu dortovou, že musela dávat návod, jak se dělá; sestra Uzbóvá přinesla veliký paklík, nemohu si zrovna vzpomenout, jak se to řekne po česku — už to mám biškety. Já smědla líbru šunky a dva biskety, ale to jsem si pochutnala; to už jsme se dávno nemůly tak dobře. A na něco bych byla zapomněla, paní Němceová, ona vždy tak ochotná vše obstarat a za odměnu byla od klubu zvolena na další dobu jednoho roku, a paní Kuška nezapomněl též na odměnu a dal jí darem dvě jaterničky; sestra Němceová je malá, ale upřímnosti má za dvě, tak upřímně se s mnou rozdělila; dala mně půl černé a půl bílé jaterničky a chel si dárek ochutnat, když tu volají, nechte jaternice a pojedte krájet kejek. Co teď? Aby se mně dárek neztratil, neb dřesení dobu se nesmí vrátí ani přítelkyni, kterou by si nechtěla pochutnat na něm docm dobrém, a tak vezmu jaterničky a šup do tašky; na vrch jsem dala rukavice a malou tašku a bylo po starosti. Po zákuskách paní Cádková nám prostřednictvím knižky pověděla, o které se přihodí, aneb co jí v krátkém čase potká. Víte, kdobyh mně řekla něco špatného, tak bych se vám nepoohlubila. Ale já byla ta nejšťastnější! Bylo mně předpověděno, že v krátké době vstoupím do stavu manželského. Ta radost, ta se nedá vypsat; jak pak až to bude, to bude teprv radostí! A tak jsem byla spokojena, až do pátku. Aby tak bylo 13. řekla bych, že to bylo tím, že 13. je nešťastné číslo, ale to bylo 10. Hned ráno rozešlo nám svítání a jdu do chléva. Světlnu postavím nahoru na prkénko a jdu dojit. A najednou bře — kočka na ni skočila a světlnu také skočila. Kráva se lekla, přeskočila pře mne a jak jsem seděla na levé straně, tak jsem zůstala na levé straně. Ani nevím, jak se to přihodilo, že se nic nestalo, než že jsem trochu mléka rozšla. Po práci se vypravuju na koupí a ne a ne najít tašku. Po dlouhé chvíli si však vzpomenu, že jsem ji v úterý, když jsem přišla ze schůze, strčila pod slamník na postel. Vytáhnú tašku a tu si vzpomenu, kdobyh jsem si tam ušchovála jaterničky. Tak je vytáhnú. Oh, ty pane, ty byly šperkyované! A jak by ne? Od úterka jsem na nich ležela a tak jsem si pomyslela, jak se budou mít koč-

ky na místo mne dobře. Už jsem na odchodu a ty jaterničky nesukocikám; vytáhnú klíč, že zvenku zamknu a pelámú to na káru. Chel platit a tu vidím, že držím klíč v ruce a teprv jsem si vzpomněla, že jsem nezamkla. Tak a co teď? Z káry pěkně šupnout dolů a jít zamknout dvéře a to mně způsobily ty nešťastné jaterničky! No, ale do Omahy jsem došla; stěsí nás srazilo s Tetou Vitámavosovou, ale asi jsme měly oboje na spěch, proto jenom párma slovy jsme se rozešly. Teta asi chodí hledat ten šlips a když ho nenajde, hajdu domů. Ale, Teto, já jsem na to kápela — za patnáct centů přezouvací šlipsy; ale jak jsem je měla těžko dostat. Koušek dál byla cedulka a zrovna takové šlipsy 49 centů a ta prodavačka mně je nechčila dát za 15 centů, že jsem je vzala z těch 49 centových. To jsem se nachodila, ale přece jsem je dostala a pak se řekne, že lacině zboží není dobré; někdy tak jako to drabé. Moje babička nám vypravovala a co babička řekne, to je svatá pravda, a tak, že já vám to povím, je to také pravda. Jeden pán si nechal dělat boty, ale žádný švec mu neudělal dost dobré. Jistý švec se to dověděl, u onoho pána se přiblížil, že mu boty udělá a že s nimi bude spokojen. Pán ho přijal a když se mu budou boty líbit, že mu dá, co si za ně bude žádat. Jednoho dne švec přinesl boty hotové, pán je prohlížel, boty se mu zamlouvaly. Táže se, co za ně požít; švec mu nejmým hlasem řekl, cena a čekal na pánovu odpověď. Po chvíli pán řekl, boty se mu zamlouvaly, ale přál bych si je mít z lepší kůže a řekl, tyhle boty si neebh, já ti je zaplatím, když mně uděláš boty, aby se mně zamlouvaly. Švec uspokojivě ohešel a v duchu si myslil, jak lepší může udělat? Vyděl je udělal, jak mohl nejlepší, ale dal se do druhých. Když dal tu samou, ale trochu je na jiný způsob udělal. Šel zase k pánovi, on je prohlíží a řekl, tyhle jsou z lepší kůže, ale nejsou takové, jaké bych já si přál. Švec mu řekl, ale pane, tyhle jsou jednou tak drabé, jaké byly ty první. Nevím, jaké chceš udělat? Pán odpoví, na cenu se tě neptám, ale udělej boty, aby se mně líbily. Švec přijde domů celý rozmrzelý; žena se ho ptá, jak pochodil. Hodil hlavou a povídá, že musí dělat boty jiné, ježte lepší než ty obce byly. Žena mu povídá, ale už ty dvoje máš dobře zaplacené, udělej boty, které nebudou stát ani polovičku těch prvních. Švec se toho chytil a řekl, ženo, máš pravdu! Uděl boty z té nejlačnéjší kůže, ale na pohled byly krásné. Šel s nimi k pánovi; celý se třás, řepiči pod paží a řekl — pane, to jsou ty nejlepší boty, co jsem mohl udělat; daly mně mnoho práce a kůži jsem musel odjmdm dostat, proto tak dlouho s nimi nejdu. Pán prohlíží boty a ptá se, co za ně. Švec řekne jednou tolik, co ty poslední stály; Pán zaklepe ševci na rameo a povídá, takové boty jsem ještě neměl; dám ti, co si žádáš, ba dal bych ti více, kdobyh byl sobě přál. Pán byl s botama spokojený, proto že byly hodně drabé, a švec byl také spokojený, že za špatně boty dost dostal. Od té doby má švec svou ženu ve vážnoštii, třeba že musí někdy chodit bosu. Nebýt ženy, co by si mužové počali, když jim je nejhůře; žena musí radit a pomáhat. Chťela jsem dokončit toho dne, co mě všechno za jeden den potkalo, ale paní pořadatelko bych unavila. Bude-li dopis uveřejněn, dokončení podám příště. Pozdrav na všechny!

P. Z., South Omaha. — Ctěná paní pořadatelko! Čbne dopis paní Kulíkové, nemohu odolat, bych jí neřekla, že mluv z duše mé, neboť stavím se s vámi v řadu názorů o životě a pravdě; pravda jesti jasným svítlem nás obklopující a provázající po stezkách života našeho. Však bohůžeh, že klademe clonu před pravdu a siec clonou ten jest sobectví a pýcha, a tyto dvě lidské slabosti oddalují od pravdy a mnoho utrpení nám přináší. He, drabé tisíciletí se biflí, konci od narození Kristova, který přinesl pravdu a lásku čistou nehnoucí, obětovav se na Golgotě za nás, by důkaz nám zde zanechal nejen slovy, ale i skutky, příkladným, bychom raději utrpení snášeli všelike pro pravdu. Ve vědě, v přemýšlu a umění pokračil svět v stupni vysokém,

ale v pokroku mravním jsme do sud velmi slabí, což důkazem největším nám jest, žebeztíne prolevání krve lidské, vzeždění svých bližních. Toto jest nezvratným důkazem dosud nízkých citů lidstva a proto marné jest pachťení vrhnouti světly paprsek do věru života, by osvětlen byl všechn národ pravdou, by potlačena mohla býti v nás pýcha a sobectví. Láska jest jediným pojítkem k sjednocení všech národů, pak by již panovačností mezi námi nebylo a tak sbratření nás všech spoj v rodinu jednu, bez všelichých pyšných předpojatostí. Maminky a tatínkové, nyní záleží to na vás, jaké vychování dáte dětkám svým. Nežítve v nich hned od mládí touhu po statečích pomějících, nýbrž probouzejte v nich krásno duševní, odvracejte od dětek hned v útlém mládí zlé návyky, nluvte k nim vždy v pravdě; nechtějte se líti na nich domáhati poslušnosti, neboť když dítě zví, že mu lháno bylo, lži si též počne zvykati a je pak strhuje k nepravostem mnohým. Jest v mnohých rodinách, že rodiče sami utlumují v dětku šlechtné city; příkladně tím, když dítě ochotně se dělí s druhým o to, co samo má a tu mňodí rodiče je plísni, že si to měly samy ponechatí. Toť jest základ k vývinu sobeckosti, která se rozmáhá a utlumuje city milující a touhu po všem šlechtném. Velká jest zodpovědnost rodičů za vychování dětek svých, kteří nechaají je růsti, jak se říká, jako dříví v lese. Nedostávají dětky jen živiti travou tělesní, která projde žaludkem a střevy vychází ven, ale též jim poskytujte hojně potravu duševní, nehnoucí, ježž podklad budíž láska a pravda a to druhé jim bude přidáno. Pište, prosím, paní Kulíková, zase, neboť dopisy duševně prociěněné nás k přemýšlení vyššimú, nad tento život pomějější, plný žalu i protivnosti, neboť ze světské aarnivosti sklízíme jen cáry bezsenné. Lépe je člověku věrieímu, u jeho náboženství je jakéhokoli vyznání, jen když směřuje k jednomu bodu, a to je dobro, které prosveco jesti láskou a pravlou. Na formálních obřadnostech azěžeží, ale na hlubokostí povzనేးjíeích citů. Konečn dopis můj s pozdravem na všechno čtenářstvo. Ctěná přítelkyně! Dopis váš bude všem čtenáři ženské naši stati se zájnem čten a obsah je, aby nemine se zajisté kýmžého úeínku. Bude mně těšit, když častěji dopisem do naší Hlídky přispějete a jest rovněž přáním, by i paní Kulíková, jež vaší výzvu zajisté neoslyší, v dopisování častěji pokračovala. Srdcečné zdraví vás — Pořadatelka.

A FORISMY.

Krásná, svůdná žena lahodí oku a smyslůsti; ale uravně vznešená žena jimá srdce a vzbuzuje obdiv.—J. Lemne.

Hluboce cítiti, milovati, trpěti, obětovati se, v tom jest a vždy bude obsažen život.—Balzac.

Přiroda obmyslela ženu většm utrpěním, jak tělesným tak i duševním, než muž; naučila ji také více trpěti.—V. Lužická.

Bez lásky žena nikdy ženou není.—B. Muehlsteinová.

Láska jest ženy duší života jejího.—Jaroslav Vrchlický.

Žena jemná, dobrá, cituplná, vrozené odianá, jest mužů pokladem nejdražším; jest nejvyšším stěstím v životě, jež poznal jen ten, kdo ženu takovou, milou družku svou více může tisknout k prsoum svým.—Jul. Greg.

Má-li ten svět potrvatí, tož nutno, aby přebývala v ženách stálost, dobrotu, sniřlivost. Ony jsou základy jeho. Pak-li by ony povolovaly, rozpukají se a vše, co stojí, s nimi se zboží.—Karolina Světlá.

UZITEČNÉ POKYNY.

Masťota z uzeného masa, ze slepice neb topky se dá sprostíti přichuť, rozkrájíme-li do ní jeden syrový brambor na listky a smažime as 20 minut. Jeden brambor na kvart masťoty. Brambor odeuť saďlu uzenou neb jinou přichuť. Sáďlo pak skrze rídke plátůno přecedíme a může se upotre-

biti buď na smažení koblíh, neb jinak. Zvláště při nymější drahošti jest vhodné s omastkem šeftiti.
Š Vaříme-li rýži, slejme z ní vodu, v níž se vařila a upotřebme jí ku zadělávání chleba. Rýž dejme do cedníku neb sýta dovařití nad páru, ta zůstane pěkně celá. Voda, v níž se voda vařila, když se nechá státi, zhoustne tak, že se s ní dá zavařit polévka jako s mlékem, není-li tohoto dostatek.
Š Staré sýtko neb cedníček se může s výhodou upotřebiti ku vaření vajec. Dejme vejce s cedíčkem do hrnce vařící vody, a pak je můžeme najednou vyndati.
Š Ku smažení kotletu, v tomto nedostatku vajec, omoc každý v dobrém hustém mléce neb smetaně, obal v jemně ustrouhané žemlice a smaž. Chut skorem tatóž, jako obalené ve vejci.
Š Cheeme-li, aby ušlecháná smetanová pěna zůstala déle talou, přidejme do smetany, nežli ji šleháme, kávovou lžičku gelatinu rozmočeného v trochu studené vody.
Š Sušený paklíčkový kokosový ořech, můžeme-li jej v mléce as čtvrti hodiny, a pak jej do sucha vymačkáme, jest jako čerstvė nastrouhaný.
My ženy v našem kuchyňském umění často se setkáváme s nezdarem při pečeni koláčů, chleba a jiných moučných věcí a téměř vždy svalujeme vinu na něco jiného, nežli na pravou věc. Při koláčích na kvaseice, na nedostatku mléka, buď mnoho neb málo masťoty a p.; při chlebě na kvaseice, na nedostatku vyměření, zpracování, na chladnou neb horkou troubu a buh ví, na co všechno, avšak málo kdy to určíme na pravou příčinu, proč naše pečivo je nezdařeně—a siec na mouku.
Rozpoznání mouky v domácnosti je obtížné, a zvláště kde hospodyně nesrovnává jakosti mouk v praktických výsledcích. Kde však hospodyně shledá, že mouka je na pohled pěkná a pečivo z ní nezdařené, tu obvyčejně se koupí jiná bez jakéhokoliv zaručení a když i ta se nevydáří, jde se opět jinam.
Dnes je známo, že mouka musí obsahovati jisté chemické součástky ku zdárnému kynutí a jemnosti těsta. Každá pšenice neobsahuje poměrné chemických součástek ku zdárnému kynutí, byt by byla číslo prvé; vše záleží, kde a za jakých okolností roste a dozraje. A protož moderní mlynářství chemicky zkouší pšenici, jak mnoho jistých součástek obsahuje a jí podle množství slučuje. Který mlyn taktó pšenici slučuje mže z ní mouku a prakticky ji zkouší, na ten je možno se úplně spolehnouti.
Dle mé zkušenosti shledávám, že nejbliže dokonalostí jest mouka "Puritan", vyráběná ve Schuyler, Nebraska, firmou Wells-Abbott-Nieman Company. V kynutí, vypracování, v jemnosti těsta a chutí pečiva není jí rovno. Každý pytlík této mouky je plně zaručen. Záruka je na každém pytlíku obsažena.
Které hospodyně záleží na chutném a vzhledném pečivu, ta zajistě zkouší tuto mouku a shledá jí, jak jsem uvedla. Mouka tato jest vždy stejné jakosti a jemnosti a to za každých okolností.
Žádný lichý slib.
Sháníte-li se po spolehlivém léku pro své žaludeční potíže, špatné trávení, bolení hlavy, nervos a pod., žádejte od svého lékárníka jedině Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Tento lék prokázal trpicím znamenitě služby po třicet let. Čistí vnitrosnosti bez ujmaní a udržuje je v čistotě a vzpružuje celou soustavu. Člověk záhy cítí zdravé účinky tohoto nevyrovnatelného toniku. To není žádný lichý slib. — etěte následující dopis: "Hubbard, Ohio, 1. ledna 1919. Užívám prosulé Trinerovo Léčivé Hořké Víno již pět let a cítím se stále znamenitě zdrav. Doporučuji lék ten každému krajanu, jenž chce býti prost chorob. Jan Skruhel, v lékárně, \$1.10. — Oznoheniny, vynkmtnuty, otoky, reumatické a neuralgické bolesti a pod. nemohou vám nahnati strachu, máte-li doma Trineruv Líniment. Tento výborný prostředek dá vám jistotu a bezpečnost úlevu. 35 a 65 centů v lékárně, poštou 45 a 75c. — Joseph Ashland Ave., Chicago, Ill. — Adv.